

ALEXANDER SCHOONEBEEK

Thuis

*De vrouw van de wethouder herhaalde het nog maar eens.
Met die stem.*

*'Als jij maandag nou weer voor je werk kiest in plaats van je gezin,
dan is het over. Einde oefening.'*

*'Maar duifje,' had de wethouder nog temerig geprobeerd. Maar ze
bleek onverzettelijk. Zoals zo vaak.*

*'En waarom zou je wél gaan?' stuurde ze haar argumentatie nog
maar eens op herhaling. 'Je wéét tenslotte wat je te wachten staat.'*
*Waarop de wethouder probeerde onmerkbaar de schouders op te
halen. Maar het was gezien.*

*'Ja, je kan nou wel weer zo lekker macho onverschillig doen, maar
wie kan het straks allemaal weer goedpraten? Ik ben die eerstelijns
kinderopvang langzamerhand meer dan zat.'*

*'Maar d'r staan wel belangrijke punten op de agenda,' veegde de
wethouder zijn laatste pluisjes moed op een klein stapeltje. Maar
toen hij zag hoe ze keek, stakte hij.*

En even liet ze de stilte tot een ondraaglijk niveau wellen.

*'Belangrijke punten,' zei ze toen op een toon alsof ze een belegen
pizza opboerde.*

*'Die bomen zeker?' begon ze vervolgens aan een voorbeeld waarvan
de wethouder maar al te goed wist hoe het ging aflopen.*

*'Wil je echt weten wat ze met je gaan doen? Die Van Bijsterveldt en
die Van Beijsterveldt. Moet ik je voorkauwen wat De Jong, Caspers
en Wagenmakers gaan zeggen? Wil je het weten? Nou? Nou?'*

*Hij wilde het niet weten. En voelde hoe zijn laatste restjes plichtsbe-
sef ten onder gingen aan haast authentieke familiezin. Deze maan-
dag zou hij maar eens thuisblijven. Zoals het een huisvader van tijd
tot tijd betaamt. En terwijl zijn vrouw terugliep naar de keuken, keek
hij haar na en zuchtte. En voelde zich van binnen een piepklein beetje
warm worden. Zeker toen zij een reeds lang vergeten psalm inzette.
Ze moesten vanavond samen nog maar eens wat gedichten lezen bij
de wijn.*